

[Niels Westerby.]

90 medlemmer af det høje ting står bag det, nemlig 70 socialdemokrater og 20 SF'er. Derimod må, som det også fremgik af mit indlæg ved første behandling, den måde, hvorpå flertallet har grebet denne sag an gennem det lovforslag, som forelå ved første behandling, jo kalde på smilet, ja, jeg vil sige: mere end smilet.

Liberal centrum er så ganske afgjort imod dette lovforslag. For det første fører det til en uheldig sammenrodning af en række opgaver. Spørgsmålet om beboerindskud og lån hertil hører hjemme i lov om boligbyggeri, spørgsmålet om sanering hører hjemme i saneringslovgivningen, og spørgsmålet om byggemodning og grunderhvervelse er en ganske særlig og bestemt opgave, som hører sammen med, skal vi sige jordpolitikken og jordlovgivningen og også har relation til boligproblemet. Det er tre opgaver, som for så vidt ikke har noget med hinanden at gøre, og som jeg ikke tror det er heldigt at blande sammen. Der sker her en sammenrodning, og jeg tror, det ville blive meget nemmere at få gennemført sanering og byfornyelse ved at behandle dette spørgsmål for sig. Det vil blive nemmere at få en revision af de noget omstændelige regler for sanering ved at behandle dette emne alene og ikke sammenblandet med noget andet, og dertil kommer, at det jo vil være højst uheldigt at have saneringsbestemmelser i den lov, som regeringen har fremsat her, samtidig med at man har en særlig saneringslov. Det vil blive meget vanskeligt at samordne bestemmelserne i disse to love, at afstemme dem efter hinanden. Det er den første anke, jeg har imod lovforslaget.

Den anden anke er, at jeg har ikke, og vi har ikke i liberal centrum, stor interesse for at lave alle mulige fonds. Vi har jo i forvejen f. eks. vejfondet. Det er et fond med mange penge i, men penge, der ikke bliver til nogen særlig nytte for alle de opgaver, som vejfonden skulle stå til disposition for. På denne måde vil det ikke forholde sig i det foreliggende tilfælde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at boligfonden vil blive et nødlidende fond, hvor man fastlægger en række vigtige opgaver, som skal løses, men hvor der ikke vil være de tilstrækkelige penge til at løse disse opgaver.

Her går man den omvendte vej af vejfondet. Man bestemmer en række opgaver, som kræver betydelige midler, og siger — og det er jo altid behageligt at kunne udskyde pinen noget, nemlig den pine, som det altid er for politikere at skaffe penge — at de må skaffes senere. Vi kommer derved i den samme situation, som statslånslovgivningen efter krigen bragte os i med hensyn til bevilling af penge til en række nyttige formål, som man ikke sørgede for i tide at få den tilstrækkelige dækning for. Det tror jeg også vil blive tilfældet i den foreliggende sag. Jeg mener også, at netop den måde, hvorpå regeringen og SF vil føre det ud i livet, foreløbig tyder på det. Jeg tænker her på de bogholderimæssige fif med at tilskrive renter fra et milliardbeløb af obligationer, som Nationalbanken har. Det betyder ganske vist, at staten får 100 mill. kr. mere og Nationalbanken får ca. 100 mill. kr. mindre; men da Nationalbanken jo er en offentlig institution på samme måde som statskassen, ja, så sker der reelt ingenting. Det er ikke andet end en ompostering, et illusionsnummer eller et bogholderimæssigt fif, som ikke får nogen reel indflydelse på hverken beboerindskud, byggemodning, saneringsopgaver eller alle de andre ting, der er remset op i det lovforslag, regeringen har fremsat.

Det er derfor helt klart, at liberal centrum ved tredje behandling må stemme imod det lovforslag, som regeringen har fremsat, og det kan vel heller ikke være nogen overraskelse for boligministeren, når han tager de synspunkter, jeg fremførte allerede under første behandling, i betragtning.

I mellemtiden er der sket det, at tre partiers, nemlig venstres, det konservative folkepartis og det radikale venstres, medlemmer i folketingsudvalget er kommet med en række meget vidtgående ændringsforslag. Man har fulgt den tankegang, at spørgsmålet om lån til beboerindskud hører hjemme i anden lovgivning, og at det samme gælder sanering og byfornyelse. Man har, så vidt jeg kan skønne, heller ikke bygget på fondstanken, men koncentreret sig om ganske særlige bestemmelser, der skal hjælpe til grunderhvervelse og byggemodning.

Man kan vel sige, at de tre partiers ændringsforslag, sigtende mod at lette kom-